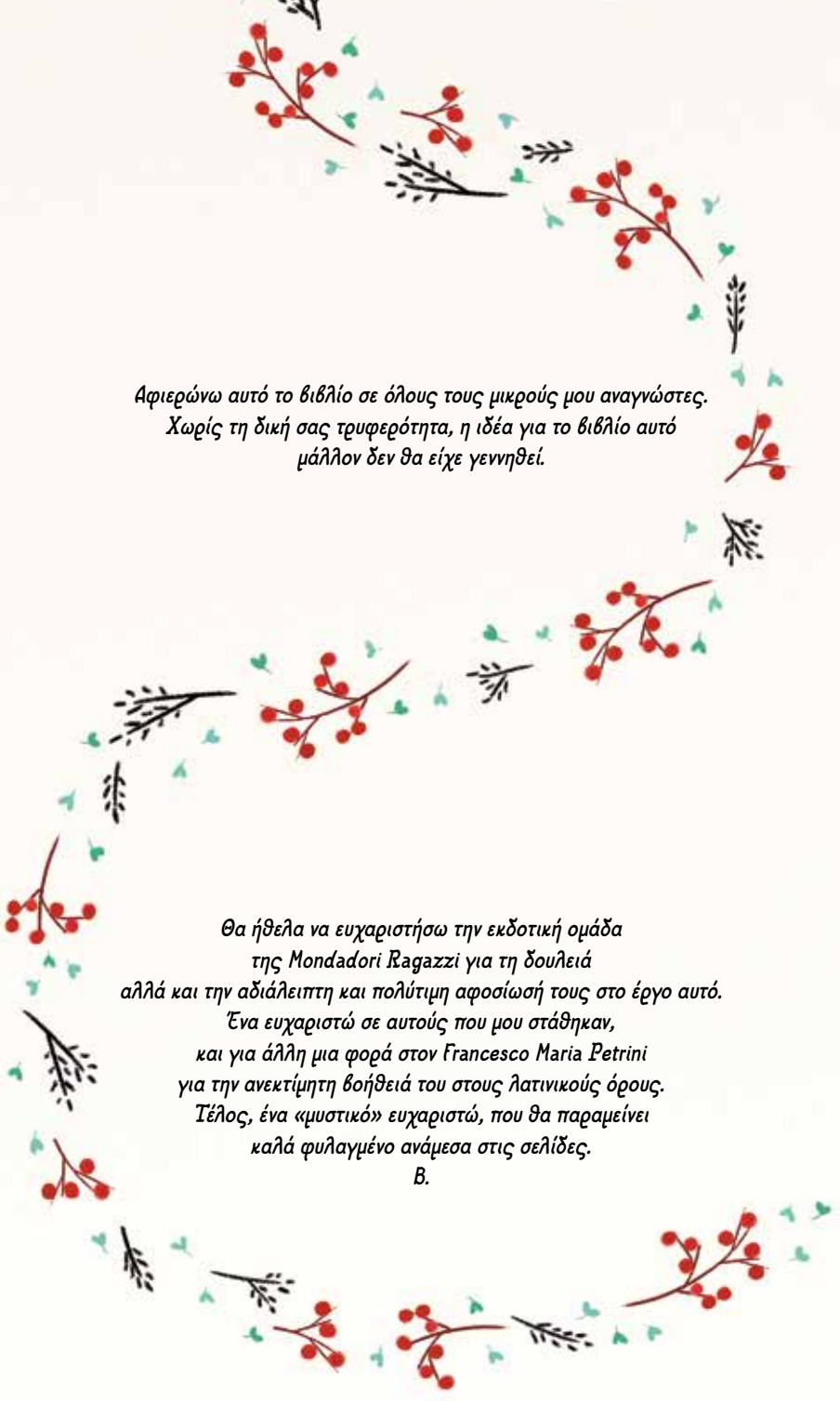

Αφιερώνω αυτό το βιβλίο σε όλους τους μικρούς μου αναγνώστες.
Χωρίς τη δική σας τρυφερότητα, η ιδέα για το βιβλίο αυτό
μάλλον δεν θα είχε γεννηθεί.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω την εκδοτική ομάδα
της Mondadori Ragazzi για τη δουλειά
αλλά και την αδιάλειπτη και πολύτιμη αφοσίωσή τους στο έργο αυτό.
Ένα ευχαριστώ σε αυτούς που μου στάθηκαν,
και για άλλη μια φορά στον Francesco Maria Petrini
για την ανεκτίμητη βοήθειά του στους λατινικούς όρους.
Τέλος, ένα «μυστικό» ευχαριστώ, που θα παραμείνει
καλά φυλαγμένο ανάμεσα στις σελίδες.
Β.

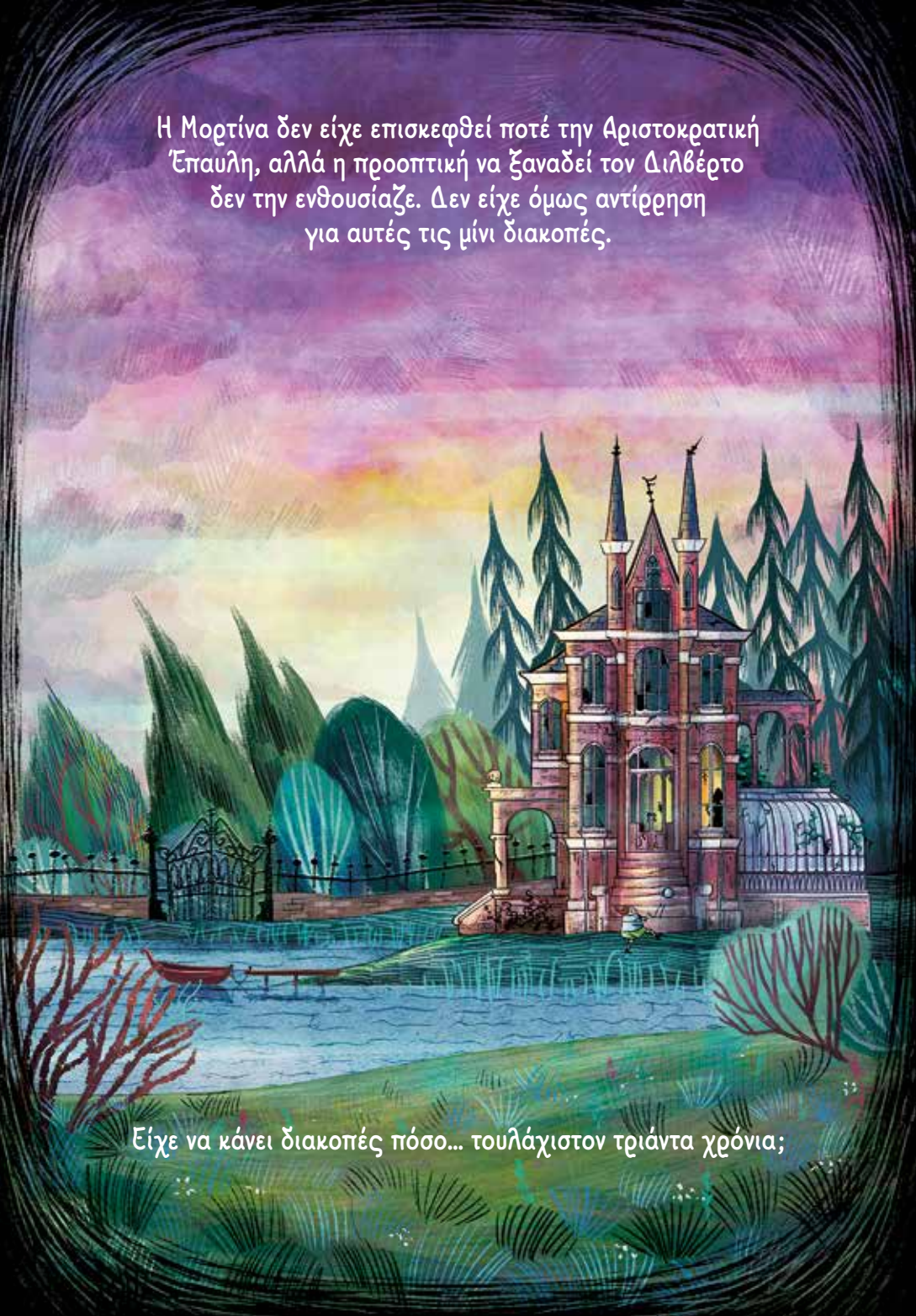
Το παλιό τηλέφωνο στην Ξεπεσμένη Έπαυλη χτύπησε πολύ νωρίς. Η θεία Εκλιπούσα απάντησε με ύφος βαρύγδουπο, αλλά μόλις κατάλαβε ποιος τηλεφωνούσε, άρχισε να φλυαρεί όλο χαρά.

Ήταν η θεία Μέγαιρα, η αδελφή της και ηλικιωμένη μητέρα του ξάδελφου Διλβέρτου. Τους προσκαλούσε στην Αριστοκρατική Έπαυλη στη Λίμνη Μυστήριο, για να γιορτάσουν το θερινό ηλιοστάσιο, που εκείνη τη χρονιά συνέπιπτε με τη Ματωμένη Σελήνη, ένα πολύ σπάνιο γεγονός.

Ο θείος Όλεθρος, που όσο ήταν παιδί (και είχε ακόμα το σώμα του!) πήγαινε εκεί διακοπές, είπε ότι αυτή τη νύχτα τα νερά της λίμνης αποκτούν παράξενες δυνάμεις. Είναι, άραγε, αλήθεια;

Η Μορτίνα δεν είχε επισκεφθεί ποτέ την Αριστοκρατική
Έπαυλη, αλλά η προοπτική να ξαναδεί τον Διλβέρτο
δεν την ενθουσίαζε. Δεν είχε όμως αντίρρηση
για αυτές τις μίνι διακοπές.
Είχε να κάνει διακοπές πόσο... τουλάχιστον τριάντα χρόνια;

Τρεις μέρες μετά,
το ξημέρωμα ενός παγωμένου καλοκαιρινού
πρωινού, ήταν έτοιμοι για το ταξίδι.

Η Μορτίνα, η θεία Εκλιπούσα, ο θείος Όλεθρος
και ο ποντικούλης Κλαύδιος αναχώρησαν όλοι μαζί
για την περιοχή των λιμνών.
Ο Μύθος οδηγούσε το μαύρο παμπάλαιο φορτηγάκι.
Ο θείος μουρμούριζε επειδή ήθελε να ξεκινήσουν νύχτα,
αλλά η θεία επέμεινε να κάνει αυτό που έκανε πάντα:
«Ξεκινάμε την αυγή, ακόμα και νεκροί!»

